

quavis aliquam distinctionem intendat potere maxime in hanc sententiam inclinat, tom. 4. disput. 18. de leg. sect. 3. subjct. 2. & Salas citatus.

20. Probatur: Primò ratione D. Thomæ, Christus Dominus soli Petro, ejusque successoribus dixit: Tibi dabo claves Regni caelorum, & iterum, Pasce oves meas: Id est potestatem clavium, seu jurisdictionis ad gubernandum, & pascendum, ergo hæc potestas solum data est Petro, & ejus successoribus. Probatur consequentia, quia solus Christus Dominus potuit dare hanc potestatem, & tamen soli Petro, & ejus successoribus dedit; ergo solis illis competit hæc jurisdictio.

21. Probatur, quia definitum est à Leone Papa, cap. Ita Dominus, 19. diffinit. Ubi agens de Petri potestate, ait illi à Christo Domino fuisse donatum, ut ab ipso quasi à quo capite, & Gregorius in cap. Decreto, 2. quest. 6. ait: Romana Ecclesia vices suas ita aliis impartit, ut in partem sint vocatae solitudinis, non in plenitudinem potestatis. Verba illa vices suas aliis Ecclesiis impartit, aperte significant aliarum Ecclesiarum pastores, à Romano Pontifice habere vicem, & potestatem.

22. Probatur, & ratione; si Episcopi immediate receperunt à Christo potestatem legislativam, Pontifex Romanus non potest illorum potestatem minuere, coarctare, aut tollere, sed essent omnino à Pontifice independentes, ut potest habentes jurisdictionem à superiore, nempe Christo concessam. Consequens est omnino falsum; ergo & antecedens. Confirmatur, quia si Episcopus immediate accipit potestatem à Christo Domino, quando Episcopus delinquit, & est hæreticus, Pontifex solum eum declarabit delinquentem, & Deus auferet potestatem ut communiter dicitur de Summo Pontifice, atqui hoc non est dicendum, si quidem Concilia, ac jura, cap. ad abolendum de hæreticis, & mille alia ordinant Episcopos hæreticos, & schismaticos esse privandos, ac deponendos à Summo Pontifice; ergo dicendum quod Pontifex, eos deponit, ac privat, eisque auferit jurisdictionem, alias Concilia, & jura improprie loquuntur.

23. Probatur quartò; quia Episcopus electus, ac confirmatus tantum ante consecrationem potest, efficere ea omnia, quæ sunt jurisdictionis Episcopalis, dare indulgentias, excommunicare, & alia similia, cap. 1. & 2. de translatione Episcoporum, cap. Transmissum de electione; de quo latè Sanchez lib. 8. de marrim. disp. 2. num. 11. Ergo talis potestas jurisdictionis in Episcopis non provenit ex vi suæ ordinationis, sed ex commissione Ecclesie, quæ talem jurisdictionem dat Episcopo. Confirmatur efficaciter ex Pontifice Romano, quod est primum exemplar in hac materia; quia Pontifex ex eo ipso, quod eligitur, est verus Papa, & potest omnem suam jurisdictionem papalem externam exercere, verbi gratia excommunicare, concedere indulgentias, quamvis tunc electus non sit Episcopus, vel Sacerdos, ut notat Suar. citato lib. 4. de leg. cap. 4. num. 11. Et postea fit ordinandus, ac sacerdos, & tamen ante consecrationem licite, & valide talem jurisdictionem exercet, ergo si-

Salas.

20.

21.

Gregorius.

22.

Cap. Transmissum.

Cap. ad abolendum.

Sanchez.

Suar.

cut jurisdictio papalis non est actus ordinis, vel consecrationis; ergo nec etiam erit actus jurisdictio Episcopalis, cum Episcopalis dignitas sit quædam participatio papalis dignitatis

Arguunt primò adversarii: Episcopi sunt successores Apostolorum, ut dicitur, cap. in novo dist. 2. & in Concil. Trident. sess. 23. cap. 4. Atqui Apostoli habuerunt immediate jurisdictionem à Christo Domino; ergo & Episcopi, cum sint ejus successores. Major patet ex citatis locis; minor probatur ex verbis Christi ad Apostolos, Matth. 18. Quæcumque ligaveritis super terram, ligata erunt & in caelis, & Ioan. 20. eis dixit Christus, Sicut misit me vivens Pater, & ego mitto vos, id est, ut explicent sancti Patres; ut suo loco dixi eadem auctoritate, quæ Deus Pater misit me, & ego mitto vos, sicut & Papa succedit Petro, ita & Episcopi Apostolis.

Respondetur, quod in Apostolis fuit duplex dignitas, una Apostolatus altera consecrationis, seu ordinis Episcopalis. Apostoli per Apostolicam dignitatem acceperunt à Christo plenariam potestatem super universam Ecclesiam, quod fuit convenientissimum, quia ipsi erant dividendi per regiones longissimas, idè necessarium, ut daretur eis plenissima potestas ad creandos Episcopos, ac multa alia; & hæc excellentissimam potestatem, Apostolatus per modum cujusdam legationis, ut explicat Bellarm. loco citato receperunt immediate à Christo de quibus agitur locis citatis, Matth. & Ioannis. Acceperunt etiam Apostoli à Christo consecrationem, seu ordinationem sacerdotalem, vel cum novo caractere, vel cum extensione characteris sacerdotalis, juxta varias sententias. Et quod hæc duæ dignitates in Apostolis distinguantur, patet, quia Paulus fuit Apostolus, & habuit plenariam potestatem Apostolicam, & tamen non legitur quod fuisset creatus Episcopus alicujus Ecclesie particularis, licet omnium Ecclesiarum habuerit sollicitudinem, 1. Corinth. 11.

Inde doctrinæ gratia addo, quod ut dixi superiori quest. num. Anicetus Papa testatur quod Iacobus minor fuerit ordinatus Episcopus à D. Petro, in d. Turrecremata in summa de Ecclesia, part. 2. cap. 42. Lorinus in acta Apostol. cap. 13. vers. 3. 5. magnum est, & cap. 20. vers. 28. 5. Porro hoc. Qui docent, quod Christus Dominus immediate ordinaverit solum Petrum, qui suos Coapostolos ordinavit, quod ita intelligo, ut dixi superiori quaestione citato loco quod omnes Apostoli immediate fuerunt à Christo Domino ordinati Episcopi; Petrus tamen eos manifestavit, declaravit, ac publicavit Episcopos. Insuper existimo, quod ipsa divisio terrarum inter Apostolos auctoritate D. Petri facta est, ut Iacobus abiret in Hispaniam, Thomas in Indiam, Matthæus in Æthiopiæ, &c.

Ad argumentum in forma responderetur, quod Episcopi succedunt Apostolis, non in dignitate Apostolica; nam hæc fuit extraordinaria, & per modum cujusdam legationis, alias Episcopi haberent jurisdictionem in toto orbe; & essent æquales in potestate cum

24.

Matth. 18.

Joan. 20.

25.

Bellarmin.

1. Cor. 11.

26.

Anicetus.

Turrecremata.

Lorinus.

27.

eum Romano Pontifice, quod est falsum; succedunt ergo in ordinatione Episcopali secundum eum verbi gratia, ad creandos sacerdotes, & alia. Dixi secundum se, quia non modo habendi succedunt; nam Apostoli habuerunt ordinationem immediate à Christo; Episcopi vero illam habent mediante Romano Pontifice. Et quamvis Apostoli habuissent ordinationem, seu consecrationem Episcopalem à Christo tamen divisione sedium, ac terrarum facta est determinatione humana à Divo Petro, ut jam dixi. An vero Pontifex Romanus succedat, Petro ut Apostolo, negat Bellarm. & ait, quod illi succedit secundum id, quod fuit Pastor universalis. Alii vero videntur affirmare, succedere Petro etiam ut Apostolo, pro quo facit Suar. citatus numero 21. prout ait, Apostolorum esse quendam Episcopatum universalem totius Ecclesie & hunc habet Summus Pontifex ex suo jure ordinario. Et inde negamus, quod ita Episcopi succedunt Apostolis, ut Pontifex Romanus Petro, ut patet ex dictis.

Arguunt secundò adversarii: Episcopale munus est de jure divino non solum quoad consecrationem, & ordinis potestatem, sed etiam quoad jurisdictionem necessariam ad ferendas leges, ac gubernandas Ecclesias; Quod totum probatur ex Paulo Actor. 20. dicente: Attendite vobis, & universo gregi, in quo vos posuit spiritus Episcopos; regere Ecclesiam Dei. Ubi verbum regere, aperte significat potestatem jurisdictionis, sine illa quomodo possunt regere Ecclesiam Dei? ergo utraque est de jure divino in illis. Et confirmatur, quia utraque potestas ordinis, ac jurisdictionis, ita est inter se connexa, ut videatur, quod una non possit separari ab alia.

Respondetur, quod potestas ordinis in Episcopo est jure Divino, potestas autem jurisdictionis licet habeat originem à jure Divino, tamen talis potestas formaliter est ex jure humano, ut explicabo in solutione Confirmationis. Nec locus Pauli aliquid probat contra hoc: Spiritus sanctus vos posuit Episcopos regere Ecclesiam Dei, id est, ut communiter explicent Expositores, Lorinus, Cornelius, & alii, Spiritus sanctus inspiravit Petro, seu Petro ex inspiratione Spiritus sancti posuit Episcopos ad regendam Ecclesiam; sic & Apostoli in Concilio Actorum 15. dixerunt: Visum est nobis, & Spiritui sancto: id est visum fuit nobis Spiritu sancto inspirante; Sic & Rex dicitur datus à Deo, cum ipse sit creatus, & accipiat jurisdictionem à populo, tamen illa voluntas populi mota fuit à Deo, & ideo Rex dicitur datus à Deo; sic & Joseph fratribus; qui eum vendiderunt in Ægyptum, dixit: Non vestro consilio, sed Dei voluntate, huc missus sum, Gen. 45. num. 8. Quia Deus ex illa præmissa venditione Joseph, ordinavit eum in communem salutem, sic & Divinus spiritus inspiravit, & movit voluntatem Petri ut Episcopus crearet, ac poveret, ad regendas Dei Ecclesias.

Ad confirmationem dicimus, quod in Episcopis potestas ordinis, & jurisdictionis habent inter se formaliter connexionem ex jure humano, non vero simpliciter, & absolute;

nam Episcopus titularis, ut jam dixi supra, habet potestatem ordinis, non vero jurisdictionis. Tamen in Episcopo habente subditos, licet potestas jurisdictionis formaliter habeat connexionem cum potestate ordinis ex jure humano, originem tamen ducit ex jure divino; quia ut optime docet Bellarminus citato loco, Pontifex ex jure divino tenetur creare, ac instituere Episcopos, & jurisdictionem eis dare ad exercendum debitum suum munus pastorale, sicut licet sacerdotes in sua ordinatione accipiant potestatem incompletam, & inchoatam ad absolvendum à peccatis, quæ completur per potestatem humanam Prælatorum Ecclesiasticorum, ut patet ex antiquissimis constitutionibus Ecclesie, tempore Celestini Papæ, & nostri sancti Dionysii, & postea ab Urbano 2. Cap. Placuit. Et tamen Prælati Ecclesiastici tenentur ex jure divino approbare confessores, quia de jure divino est, ut fideles confiteantur, & ita quamvis jurisdictionis Episcopalis sit de jure humano, tamen Papa tenetur ex jure divino dare, & instituere Pastores ad consecrandos sacerdotes, ad regendas Ecclesias.

Arguunt tertio ex D. Cypriano lib. 4. epistol. 9. dicente Episcopos à Christo D. fieri, à D. Cypriano. Quod & Apostoli creati sunt: Quod etiam probatur ex Paulo ad Ephesios 4. Ipse dedit quosdam quidem Apostolos, alios Prophetas, alios Pastores, alios Doctores; Ubi nomine Pastorum intelliguntur Episcopi; ut exponunt D. Hieron. Origenes, Theophylactus, & alii. Respondetur ad Divum Cyprianum, & Paulum, ut dictum est in superiori argumento, Christus ordinavit, dedit Pastores inspirando Petrum, ut ipsos Episcopos daret, ac crearet; vel dedit secundum ordinem, vel consecrationem Episcopalem, D. Augustin. epistol. 58. D. Hieron. D. Anselm. volunt eosdem esse pastores, ac Doctores, D. Ambrosius sic explicat locum Pauli, quod pastores sint doctores, qui suis lectionibus pascunt, & dant alimenta populo, Doctores sint Magistri, qui verbis, ac auctoritate sua coarctent popululum.

Arguunt quartò; in principio Ecclesie Apostoli creabant Episcopos, etiam inconsulto Petro, & deinde ceperunt fieri Episcopi per electionem Cleri, aut populi, absque recurso ad summum Pontificem, & statim habebantur ut Episcopi legitimi; ergo signum est Episcopis illam potestatem non dari à Summo Pontifice, sed immediate à Deo; nam in prædicto casu Clerus, & populus solum designabant personam, cui conferebatur potestas à Deo, ut communiter dicitur de Romano Pontifice. Confirmatur quia si Episcopus accipit jurisdictionem à Papa, quando condit leges, & imponit censuras, debet dicere se hoc facere potestate data à Pontifice, sed hoc non debet dicere, alias erit legatus, & non ordinarius Pastor suarum ovium.

Respondetur; quod omni tempore semper Episcopi habuerunt dependentiam in sua jurisdictione à Summo Pontifice; nam licet Apostoli haberent jurisdictionem super totum orbem, & creant Episcopos, tamen tales Episcopi subiciebant Petro, sicut & ipsi Apostoli Petro, ut universali capiti totius Ecclesie, & tales Episcopi creati ab Apostolis

Bellarmin.

Suar.

28.

Actor.

29.

Lorinus.

Cornel.

Genes. 43.

30.

Bellarmin.

Celestinus.

Dionysius.

Urban.

31.

Ephes.

D. Hieron.

Origenes.

Theophyl.

D. August.

D. Hieron.

D. Anselm.

D. Ambros.

32.

33.

ob